

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ υπό του Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εις τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :	Ἐξωτερικοῦ :
Ἔτησία δρ. 8,—	Ἔτησία φρ. 10,—
Ἑξάμηνος 4,50	Ἑξάμηνος 5,50
Τρίμηνος 2,50	Τρίμηνος 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκάστον λεπ. 25

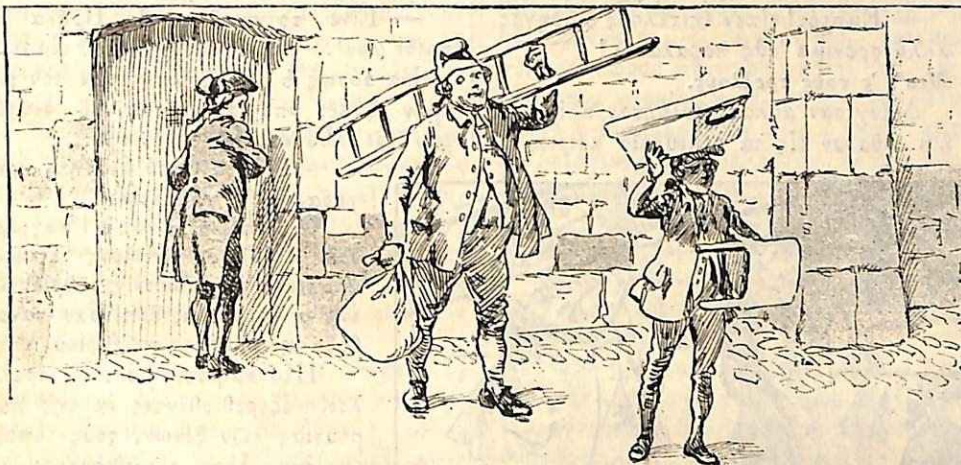
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐρυπιδίου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 20ος

Ἐν Ἀθήναις, 5 Ὀκτωβρίου 1913

Ἔτος 35ον.—Ἀριθ. 45

«Οἱ δύο ψευδοκίστες, ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ φύλακος...» (Σελ. 357 στ. γ')

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'. (Συνέχεια).

Πῶς νάντισταθῇ πλέον ὁ δυστυχὴς φύλαξ ;...

— Εἶμαι πρόθυμος νὰ σᾶς ὁδηγήσω, ἐπιθύρουν. Ἄν μᾶς καταλάβουν ὅμως, τί θὰ γίνῃ ;

— Ἐννοιά σου, καὶ δὲν θὰ καταλάβουν τίποτε ! Θὰ φορέσωμε αὐτὰ τ' ἀσβεστωμένα ρούχα, θὰ πασάλειψωμε λίγο καὶ τὰ μοῦτρα μας, καὶ ὅλοι θὰ μᾶς πάρουν γιὰ κίστες ἀληθινούς.

Οὕτω συνεφωνήθησαν ὅλα καὶ οἱ δύο Ἡρακλεῖς ἤρχισαν νὰ μεταφέρουν τοὺς δειμένους ἐργάτας εἰς τὸ σπιτάκι. Ὅταν ὁ ἕνας ἐκυδαλοῦσεν, ὁ ἄλλος ἐπέβλεπε τοὺς ἀπομένοντας.

Τέλος συνηθροίσθησαν ὅλοι εἰς τὸ σπιτάκι καὶ ἐκεῖ ἀντῆλλαξαν τὰ ρούχα των. Εὗρεθῃ μάλιστα καὶ μία σιολὴ μαθητευομένου, κατάλληλος διὰ τὴν μικρὸν Μπόμπην. Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν, ὁ Γκαγιαρντὼ καὶ ὁ προστατευόμενός του ἦσαν ἀγνώριστοι μετὰ τὰ ρούχα ἐκεῖνα, μετὰ τὰς ἀσβεστωμένα πρόσωπα καὶ μετὰ τὰ ἐργαλεῖα εἰς τὸ χέρι.

Ὅσον διὰ τὸν Πορτμπέφ, αὐτὸς ἔμεινε διὰ νὰ φυλάττῃ τοὺς ἐργάτας.

Ὁ φύλαξ, δηλώσας ὅτι ἡ στιγμή ἦτο εὐνοϊκὴ διὰ νὰ εἰσχωρήσουν εἰς τὸ ἄστυλον, διότι οἱ τρεῖς ἦσαν κλεισμένοι εἰς τὰ δωμάτια των καὶ αἱ αὐλαὶ ἀδεισναί, ἐξεκίνησαν ἀμέσως.

Ὁ Γκαγιαρντὼ ἐφόρτισεν εἰς τὸν ὄμῶν του μίαν σκάλαν, ἐνῶ ὁ Μπόμπης ἠκολούθει, κρατῶν ἐν ἱστροπόρῃ εἰς τὸ κεφάλι του ἕνα πηλοφόρι. Προηγεῖτο ὁ ἀκούσιος ὁδηγὸς καὶ, μετὰ τὴν τάξιν αὐτὴν, διηυθύνθησαν ὅλοι πρὸς τὴν μικρὰν κρυφίαν θύραν, τῆς ὁποίας τὸ κλεῖδι εἶχεν ὁ φύλαξ.

Τὴν στιγμήν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Μπόμπης, μετὰ καρδίαν πάλλουσαν, ἀπεχειρήθη τὸν Πορτμπέφ, ὁ σωματοφύλαξ τοῦ ἔδωσεν ἕνα φιλικὸν γλακάν, πού ὀλίγον ἔλειψε νὰ τὸν ρίξῃ κάτω, καὶ τῷ εἶπε :

— Νά, τώρα θὰ μπῇς στὸ Φρενοκομεῖο. Εἶδες λοιπὸν τί ἰδέες μοῦ ἔρχονται, ἄλλα εἶμαι χορτάτος ;

— Ὡλ ραῖτ ! ἀπεκρίθη ὁ Μπόμπης, περιχαρὴς.

Καὶ μετ' ὀλίγας στιγ-

μᾶς εἰσῆρχετο μετὰ τὸν Γκαγιαρντὼ διὰ τῆς μικρᾶς θύρας, τὴν ὁποίαν ὁ φύλαξ ἐκλείδωσεν ὀπιθεῖν των.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' ΕΠΙ ΤΟΥ ΙΚΡΙΟΥ

Ἀκαταμάχητα ἐπιχειρήματα.

Οἱ δύο ψευδοκίστες, ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ φύλακος, διέσχισαν μίαν μεγάλην δενδρόφυτον αὐλήν, ὅπου δὲν συνήντησαν κανένα, οὔτε ἀσθενεῖς, οὔτε νοσοκόμους. Ὁ ὁδηγὸς ἐπωφελήθη τῆς ἐρημίας διὰ νὰ τοῖς κάμῃ τὰς τελευταίας του συστάσεις :

— Θὰ σᾶς ὁδηγήσω, τοῖς εἶπεν, στὸ περίπτερον τοῦ Ἀγίου Φραγκίσκου. Ἐκεῖ πρόκειται νὰ γίνουν ἡ ἐπισκευὴ, πού ἤλθατε τάχα νὰ κάμετε... Θάνηθῃτε ἅπανω στὴ σκαλωσιά, πού εἶνε ἐτοιμὴ, καὶ θὰ προσποιηθῇτε ὅτι ἐργάζεσθε. Ἐννοήσατε ;

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ Μπόμπης, ὁ ὁποῖος δὲν ἐφοβεῖτο πλέον τίποτε. Ἐννοήσαμε στὴν ἐντέλεια. Θάνηθῃμε σὲ μίαν σκαλωσιά καὶ θὰ ξύνωμε τάχα τὸν τοῖχο. Τί θὰ κάμω ὅμως ἐπειτα, γιὰ νὰ ἰδῶ τὸν τυφλὸ γέρο μου καὶ νὰ μιλήσω μαζί του ;

— Σωστά, ἐπέλαθεν ὁ Γκαγιαρντὼ.

«Ὅταν ὁ ἕνας ἐκυδαλοῦσεν, ὁ ἄλλος ἐπέβλεπε τοὺς ἀπομένοντας.» (Σελ. 357, στ. α')

«Ήλθαμε δώ για νά μιλήσωμε μ' αὐτό τὸ γέρο καὶ μάλιστα νά τὸν πάρωμε, γιατί ἔτσι θέλει ὁ μικρὸς μας φίλος. Καὶ γιὰ χάσιμο δὲν ἔχομε! Κατάλαβε τὸ λοιπὸν, σύντροφε, καὶ κάμε γρήγορα νάνταμωθοῦμε μὲ τὸν τυφλὸ, γιατί ἀλλοιότιχα θὰ τὰ βρῆς ἄσχημα!

Ἡ ἐπιθυμία αὐτὴ, ἐκφραθεῖσα μὲ τὸν ἀποτόμως εἰλικρινῆ τρόπον τοῦ Ἡρακλέους, ἐνέβαλε τὸν δυστυχῆ φύλακα εἰς τὴν σκληροτέραν ἀμνηστίαν.

— Ἐπιμένετε λοιπὸν, ἀλήθεια, νὰ μιλήσετε μ' αὐτὸ τὸ γέρο; ἤρωτησεν ἀπελπίς.

— Ἀκού λείει! ἀπεκρίθη ὁ Γκαγαρντῶ· μὰ γιατί ἄλλο ἤλθαμε δῶ;

— Σιγά! μὴ φωνάζετε ἔτσι! ἰκέτευσεν ὁ φύλαξ. Θὰ μὲ καταστρέψετε καὶ θὰ καταστραφῇτε καὶ σεις. Νὰ ξεράτε τι αὐτὸς τὸν ποῦ εἶνε ἐδῶ ὁ κανονισμός!... Ἄν ἀνακαλύψουν πῶς δὲν εἰσθε ἀληθινοὶ κτίστες, θὰ σᾶς χώσουν ἀμέσως 'ς τὸ μπυδρούμι!

— Καλὰ, εἶπεν ὁ Γκαγαρντῶ, χαμηλώνων τὴν φωνὴν του ὅσον ἤμπορούσε. Δὲν ἔχομε καμμιά ὀρεξί οὔτε νὰ σὲ καταστρέψωμε, οὔτε νὰ καταστραφῶμε. Τὸ γέρο μόνο θέλωμε νὰ πάρωμε, καὶ θὰ τὸν πάρωμε! Ἀλλοιότιχα, δυστυχία σου! Πρίν μᾶς χώσουν 'ς τὸ μπυδρούμι ποῦ λές, πάντα θὰ προφθάσω νὰ σὲ ξεκάμω μ' αὐτὸ τὸ γρόθο!

Ὁ φοβερὸς αὐτὸς ἄνθρωπος δὲν εἶχε, βλέπετε, πολλὰ ἐπιχειρήματα· ἀλλ' αὐτὰ ποῦ εἶχεν, ἦσαν ἀκαταμάχητα...

Βλέπων λοιπὸν ὁ φύλαξ ὅτι, εἰς τὴν θέσιν ποῦ εὐρίσκετο, δὲν ἦτο πλέον δυνατόν νὰ ὀπισθοχωρήσῃ, ἔβησε τὴν κεφαλὴν, ἐσκέφθη καὶ μετ' ὀλίγον ἤρωτησεν:

— Εἶπατε πῶς ὁ προστατευόμενός σας εἶνε τυφλός;

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ Μπόμπης.

— Ἐχει μακρὰ ἄσπρα γένεια;

— Ναί, ναί.

— Καὶ μακρὰ μαλλιά, χωρὶς περρούκα;

— Ἀκριβῶς.

— Ψῆλός ναί, λιγάκι σκυφτός;

— Ναί, ναί. Τὸν γνωρίζεις λοιπὸν;

Ὁ φύλαξ ὡμολόγησεν, ὅτι ἔδλεπεν ἕνα τέτοιον γέροντα, ὁ ὁποῖος εἶχεν εἰσαχθῆ εἰς τὸ Φρενοκομεῖον πρὸ ὀλίγων μόλις ἐβδομάδων, καὶ κατόπιν προσέθεσεν:

— Ἐχομε τύχη! κατοικεῖ ἀκριβῶς στὸ περίπτερον τοῦ Ἀγίου Φραγκίσκου καὶ πρὸς τὸ μέρος ὅπου θὰ σᾶς ἀνεβάσω.

— Ἐμπρὸς λοιπὸν! ἐφώνησεν ὁ Γκαγαρντῶ, ξεμπερδεύε! ποῦ εἶνε αὐτὸ τὸ περίπτερο;

— Θὰ δοκιμάσωμε, κύριε! Ἄν ὁ γέ-

ρος σας μπῆκε τώρα στὸ δωμάτιο ποῦ κοιμάται, θὰ μπορέσετε ἴσως νὰ προχωρήσετε ἀπὸ τὴν σκαλωσιά ὡς τὸ παράθυρο καὶ νὰλλάξετε μαζὶ του λίγα λόγια. Φρόνιμα ὅμως, καλοὶ μου κύριοι, σᾶς παρακαλῶ, φρόνιμα! Πρόκειται γιὰ τὴν ζωὴ ὁλων μας!

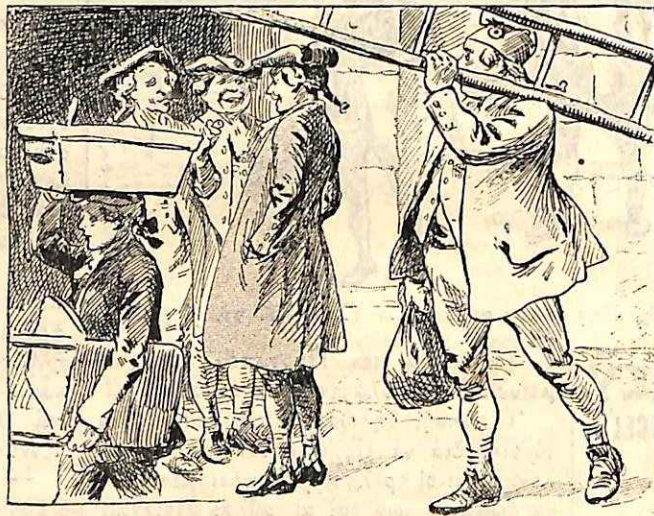
— Παρπάτει, φοβητάρη! διέκρινεν ὁ Γκαγαρντῶ, σπρώχνων τὸν δυστυχῆ φύλακα. Δὲν ἔχομε καιρὸ, σοῦ λέω! Κάθε στιγμή ποῦ περᾶ, μᾶς ἀπομακρύνει ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία.

Καὶ τὸ ἐπιχειρήμα τοῦτο ἦτο ἐπίσης ἀκαταμάχητον. Τὸ ἀπόγευμα ἐπρόχωρει καὶ εἰς τὸ κατὰστημα ἤμπορούσε νὰ ἐκπλαγοῦν, βλέποντες τοὺς κτίστας νὰ πίνουν τόσο ἀργὰ ἐργασίαν.

— Ἐμπρὸς! εἶπεν ἐπιτέλους ὁ ὁδηγός, ἀλλὰ φρόνιμα σᾶς παρακαλῶ!

Μεσ' 'ς τοὺς τρελλούς.

Διέσχισαν αὐλάς, ἀνέβησαν κλίμακας καὶ ἐφθασαν εἰς τὰ τελευταῖα κτίρια, τὰ

«Χωρὶς νὰ ἐλκύσουν τὴν προσοχὴν κανενός, ἐφθασαν εἰς τὸ περίπτερον...» (Σελ. 358, στ. 6)

ὁποῦ ἡγεῖσαντο ἀπέναντι λόφου δεσπόζοντος τοῦ Σηκεύνα.

Τρέμων, ὁ φύλαξ διηΐθε μετὰ τῶν συνεόντων του πρὸ τοῦ οἰκίσκου τοῦ «Ἀδελφῶν Διευθυντῶν», διότι τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τὸ Φρενοκομεῖον τοῦ Σακραντῶν ἦτο εἰς χεῖρας καλογῆρων, τῶν «Ἀδελφῶν τοῦ Ἑλέους».

Οἱ δύο ψευδοκτίσται, χωρὶς νὰ ἐλκύσουν τὴν προσοχὴν κανενός, ἐφθασαν εἰς τὸ περίπτερον τοῦ ἁγίου Φραγκίσκου καὶ εἰς τὸ ἱκρίον, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀνεγερθῆ ἐπὶ τῆς προσόψεως κ' ἐφθανε μέχρι τοῦ δευτέρου κατώματος.

— Ἀνεβήτε γρήγορα! εἶπε σιγὰ σιγὰ ὁ ὁδηγός.

Ὁ Γκαγαρντῶ καὶ ὁ Μπόμπης ἠτοιμάσθησαν ν'ἀνέλθουν τὴν πρόχειρον κλίμακα τοῦ ἱκρίου, ἀλλ' ἐμποδίσθησαν ἀπὸ πέντε ἑξ' ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ἐπεριπατοῦσαν εἰς τὴν αὐλήν.

Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτούς, φέρων εὐπρεπῆ

μαζύην ἐνδυμασίαν, τοὺς προϋπήντησε, λέγων εἰς τόνον ἐπιστημότης:

— Κύριοι! Εἶμαι ὁ Αὐτάρχης τοῦ Βασιλέως! Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ἐπέστρεψε πρὸ ὀλίγου ἀπὸ τὸ κυνήγι. Ἐσκότωσε δέκα πέρδικας καὶ δώδεκα λαγούς...

Ὁ φύλαξ δὲν τὸν ἄφισε νὰ τελειώσῃ τὴν φράσιν του. Ἐκαμὲ νεῦλα καὶ ἀμέσως προσέτρεξεν ἕνας Ἀδελφὸς τοῦ Ἑλέους μὲ μαστίγιον, καὶ σπρώχνων, εἰσῆγαγε τὸν δυστυχῆ τρελλὸν εἰς τὴν οἰκίαν.

Ἀλλ' ἕνας ἄλλος, μὲ ἄγρια μάτια καὶ ἄτακτα μαλλιά, ἤρπασε τὸν Μπόμπην εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ ἤρχισε νὰ φωνάζῃ:

— Εἶνε τὸ παιδί μου!.. Βεῖκα τὸ παιδί μου!.. Ἄ, τί εὐτυχὴς ποῦ εἶμαι!..

Βανούσως ὁ φύλαξ ἀπέσπασε τὸν μικρὸν τζοκέυ ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ δευτέρου τρελλοῦ καὶ τῷ εἶπε σιγὰ:

— Γιὰ τὸ Θεό! ἀνέβη γρήγορα, γιατί χαθήκαμε!

Ὁ Μπόμπης καὶ ὁ Γκαγαρντῶ, εἰς τοὺς ὁποίους ἔκαμεν ἀλγεινὴν ἐντύπωσιν ἡ ἄνθρωπινὴ ἐκείνῃ δυστυχία, ἔσπευσαν ν'ἀναβῶν τὴν κλίμακα τοῦ ἱκρίου.

Ἦτο καιρός, διότι εἰ τρελλοί, ἐξερειθισθέντες ἐκ τῆς παρουσίας τῶν ξένων, τοὺς ὁποίους δὲν ἦσαν συνειθισμένοι νὰ βλέπουν, ἐφώρμων ἐναντίον των, παρ' ὅτι τὰς προσποθείας τῶν φυλάκων. Ἐφώνησαν, ἐγέλοσαν, ἐτραγωδοῦσαν. Ἀλλοῦ ἐτενεπερὸς τὸν Μπόμπην καὶ τὸν Γκαγαρντῶ ἰκέτιδας χεῖρας, γράζων: «Βοήθεια! Δὲν εἶμαι τρελλός! Πηγαίνετε νὰ πῆτε στὸν Βασιλέα, ὅτ δὲν εἶμαι τρελλός!» Ἀλλος ἐσφάδαζε χάμω, οὐρλιάζων, καὶ

ἄλλος ἔσειε τὰ στριγγίματα τοῦ ἱκρίου, φωνάζων ἀγρίως:

— Εἶμαι ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀθυσινίας!.. Οἱ ἄσπροι αὐτοὶ δὲν θέλω ν'ἀναβῶν ἐκεῖ-πάνω, γιατί θὰ μὲ σκοτώσουν... Ναί, σᾶς λέγω! θὰ μὲ σκοτώσουν μὲ τὰ βέλη των!

Πρὸ τῆς ἀσυνήθους αὐτῆς ἐξεγέρσεως τῶν τρελλῶν, καμμιά δεκαριά φυλάκες προσέτρεξαν καί, μὲ καμτσινιές, μὲ γραθιές, μὲ σπρωξιές, τοὺς ἠνάγκασαν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὰ δωμάτια των, τὰ ὁποῖα εὐρίσκοντο εἰς τὸ βάθος τῆς αὐλῆς.

Ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ ἱκρίου, ὁ Γκαγαρντῶ καὶ ὁ Μπόμπης, προσποιούμενοι ὅτι δὲν ἔβλεπον τὸν τοῖχον μὲ τὰ ἐργαλεῖα των, ἐκύτταζαν τὸ φεικῶδες θέαμα.

Μετ' ὀλίγα λεπτά, ἡ αὐλὴ ὅλη ἐκινώθη καὶ δὲν ἤκούοντο παρὰ αἱ ὑπόκωφοι κρουγαὶ καὶ τὰ στριγγὰ γέλια τῶν ἐγκλειστων πλέον τρελλῶν.

Τολμηρὸν σχέδιον

Ἡ ὥρα ἐπερνοῦσε καὶ ὁ μικρὸς τζοκέυ ἤρχισε ν'ἀνυπομονῇ.

— Φίλε μου Γκαγαρντῶ, ἔλεγε πρὸς τὸν σύντροφόν του, δὲν εἶδα ἀνάμεσα 'ς ἐκείνους τοὺς τρελλοὺς τὸν τυφλὸ μου γέρο... Ἐπάνω 'ς αὐτὴ τὴν σκαλωσιά, δὲν μποροῦμε νὰ κουνηθοῦμε. Πῶς θὰ γίνῃ τώρα;

— Λιγάκι ὑπομονὴ ἀκόμη, μικρέ! ἀπεκρίθη ὁ ἀχθοφόρος. Ἐκεῖνο τὸ ζῶον, ὁ φύλακας, μᾶς ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ μᾶς κάμῃ νὰ ἰδοῦμε τὸ γέρο σου. Δὲν πιστεύω νὰ ξεχάσῃ τὴν ὑπόσχεσί του, γιατί τότε... δυστυχία του!

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, εἰ δύο ψευδοκτίσται εἶδαν ν'ἀνοίγεται μὲ προφύλαξιν ἕνα παράθυρον, εὐρίσκόμενον ὀλίγους πόδας ὑψηλότερα ἀπὸ τὸ ἱκρίον, καὶ νὰ προβάλλῃ ἕνα κεφάλι. Ἦτο ὁ φύλαξ, ὁ ὁποῖος τοῖς ἐνευσε νὰ πλησιάσουν.

Ὁ Γκαγαρντῶ ἐπρώχθη τότε ἐπὶ τοῦ ἱκρίου ὅσον μακρότερα ἤμπορούσε πρὸς τὸ μέρος τοῦ παραθύρου· δυστυχῶς ὅμως, τὸ παράθυρον εὐρίσκετο ὀλίγον πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ ἀρκετὰ ὑψηλὰ, ὥστε νὰ μὴν ἤμπορῃ ἕνας ὁρεῖος ἄνθρωπος, ἔστω καὶ Ἡρακλῆς, ν'ἀκουσθῇ ἀπὸ ἐκεῖ, ὁμιλῶν χαμηλοφώνως.

Ὁ Μπόμπης ἀνέλαβε νὰ νικήσῃ τὴν δυσκολίαν. Μὲ γοργὸν βλέμμα παρετήρησεν, ὅτι μία ἀπὸ τὰς δοκούς, αἱ ὁποῖαι ἐστήριζαν τὸ ἱκρίον, ὑψοῦτο σχεδὸν μέχρι τοῦ βάρους τοῦ παραθύρου. Ἀμέσως ἐνηγκαλίσθη τὴν δοκὸν καί, μὲ τὴν συνήθη του εὐκινησίαν, ἀναρριχθεὶς, ἐφθασε μέχρι τοῦ φύλακος. Ἐκεῖ, ἐβγαλε ἀπὸ τὴν ζώνην του τὸ τρυπάνι ποῦ εἶχε τὴν φρόνησιν νὰ πάρῃ μαζὶ του, καὶ ἤρχισε τάχα νὰ κτυπᾷ τὸν τοῖχον, ἀκούων συγχρόνως μὲ προσηχὴν τί τῷ ἔλεγεν ὁ φύλαξ.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Τώρα κανεὶς ἀρχίζει νὰ κρυώνει. Καὶ τὴ ζεστὴ γωνιά του ἀποζητᾷ· Φθινόπωρο τὰ δένδρα ξεγυμνῶναι. Τὰ φύλλα τους νὰ κἀνὴ φορεσιά.

Τὰ χελιδόνια φεύγουν τὰ καίμενα. Καὶ πέρνουν 'στὰ πλάγια τους πτερὰ. Τῆς Ἀνοιῆς τὰ δῶρα μαζεμένα, Τραγούδια, πρασινάδα κ' ἐμμορφία.

Μ' ἀπείρανθη γιὰ πάντα λουλουδίει Μιὰν ἀνοιῆ, ποῦ ἔχω στήν καρδιά. Κι' ἀκούραστη τὰ δῶρα τῆς σκορπίζει, Τραγούδια, πρασινάδα κ' ἐμμορφία.

Καὶ δὲν κοιτάζω ἔξω τὸν ἄερα, Τὰ φύλλα τὰ ξερά, τὴν παγωνιά. Ἡ Ἀνοιῆ νὰ λῆσ' ἡ μαγεμένη, Ἡ Ἀνοιῆ ποῦ ἔχω στήν καρδιά!

ΜΕΛΕΠΟΜΕΝΗ ΛΟΓΟΘΕΤΟΥ

ΑΠΟ ΤΟ ΧΩΡΙΟ

ΤΟ ΚΑΜΕΝΟ ΣΠΙΤΙ

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 351]

Οἱ γέροι π' ἀπόμειναν, εἶδαν τόσας φορὲς τὸ χάρο μὲ τὰ μάτια τους. Αὐτοὶ εἶνε ποῦ εἶπαν: Ἐβγάτε σεις οἱ πεθαμένοι νὰ μπουμέ ἐμεῖς οἱ ζωντανοί.— Ἀπ' τὴν τυραννία καὶ ἀπ' τὴς φοβέρας τῶν Τούρκων, ζούσαν μὲ τὴν ψυχὴν στὸ στόμα. Ἡ ζωὴ τους, σὰ σπιθα φωτιάς μισοσβεσμένη, κρατιώνταν μὲ μιὰ ἐλπίδα ἀκόμα λαμπερή, ἀπ' τοὺς ἀχούς μοναχὰ τῶν κανονιῶν, ποῦ τράνταζαν τὰ βουνὰ ἀπ' τὸ Μπιζάνι. Τὰ δυὸ μικρὰ ἀδέφκα τὰ συμμάζεψε ἡ θεὰ τους, ἡ γρηὰ Φίτσινα, καὶ τὰ 'κρυβε ἡ καίμενη νὰ μὴ τὰ τυραννήσουν οἱ Ἀρβανίτες, καὶ τὰ φύλαξε τόσους μῆνες στὸ σπῖτι της, γιατί—ὅπου φτωχὸς κ' ἡ μοῖρα του—σαν ἔμαθε ὁ Μπεκήρ ἀγᾶς πῶς ὁ γυῖός τῆς Κυρατάσενας σηκώθηκε στὸ κλαρί, τῆς ἔκαψε τὸ σπῖτι. Ἦταν κ' αὐτὰ τὰ παιδιὰ τὸ τυχερὸ τῶν γερόντων· αὐτὰ τοὺς κουβαλοῦσαν νερὸ ἀπ' τὴ βρύση, αὐτὰ ψωμί ποῦ ζύμωναν ἀπ' γρηές, αὐτὰ τὸ καθε τι, τὸν καιρὸ ποῦ ἔλειπαν οἱ Τούρκοι ἀπ' τὸ χωριὸ τους.

Τώρα περασμένα ξεχασμένα, ποῦ λείει ὁ λόγος. Μοναχὰ τὸ καμένο σπῖτι τῆς Κυρατάσενας θυμίζει τὴς περασμένες συμφορές. Ἀλήθεια, τὸν πιάνει τὸ παράνομα νὰ τὸ βλέπῃ κανένας τέτοιο τρίπατο σπῖτι σαραβαλισμένο.

Ἐκὰς τοῖχος ἀπόμεινε ἀπ' αὐτὸ μοναχὰ ὀρθός, καὶ σώζεται μὲ τὴς γλάστρες τοῦ βασιλικοῦ στὴς ξεπεταγμένες σιδηρῆς τῶν παραθυριῶν, μὲ τὴς φωλιές τῶν ἀγριοχελιδονιῶν ἀποκάτω ἀπ' τὴ κρηπίδα του, μὲ τὴν κληματριά σκαρφαλωμένη ἀπάνω του, ποῦ κρέμασε πάλι τὰ ραζακιά σταφύλια τῆς ἡξήνιας στὴν σάν πρῶτα, ὅπως κ' ἡ ἀπονη τριανταφυλλιά στὴν ἄκρη τῆς αὐλῆς σκορπούσε ὡς τὰ χθὲς πρὸς μυρωδιές της εἰς δρόμο. Αἱ γίδες τῆς Κυρατάσενας δὲν ξέμαθαν ἀκόμα τὸ παλὸν τους σπικὸ καὶ πολλὰς βραδυές, ποῦ γυρίζουν ἀπ' τὸν πισικὸ, παίρνουν αἱ ξεχασιάρες τὸ συνειθισμένο δρόμο, σταματοῦν τὸ τακτικὸ τους ἀργοπάτημα στὴν ξάθουρα τοῦ καμένου σπιτιοῦ καὶ καρτεροῦν γονατιστὲς ν' ἀνοιῇ ἡ θύρα, σὰ στὸν καλὸν καιρὸ, νὰ μπουν εἰς τὸ γονικὸ τους. Κι' αὐτὰ τὰ χελιδόνια, εἰς ἀνοξιάτικὸ τους ξαναγύρισμα ἀπὸ τὸ χειμωιάτικο ταξεῖδι, ἐσκούζαν λυπητὰ τόσες μέρες, κλωθογυρίζοντας ξαφνισμένα τὸ καμένο ρημαδί, γιατί τὴν ἡμέραν χαλασμένο τὸ κατοικίό τους κ' ἐκεῖνα ἀκόμα τὰ χελιδόνια ποῦ σώζονταν αἱ φωλιές τους εἰς τὸν τοῖχον τὸν ὀρθόν, αὐτὰ ἐσκούζαν πῶς πολλὰ γιατί, τί σάν ἦσαν ἀπειραχτές; τὴς ἡύραν πιασμένες ἀπὸ τὰ σπουργίτια ποῦ

καλοθρονιάστηκαν μέσα στὰς ξένες φωλιὰς ανερώτητα σάν καλοὶ νοικοκυρεῖοι. Ἐσκούζαν πῶς πῆραν καὶ τὰ πουλιὰ ἀκόμα, ἀπ' τὸν περασμένο χειμῶνα, τὸν ἀρβανίτικον ἄερα, τὸν νόμο τῆς ἀρπαγῆς. «Τοῦτο νὰ σοῦ τὸ παίρνω κ' ἐκεῖνο νὰ μοῦ τὸ δίνῃς.» Ὅσο γιὰ τὰ σπουργίτια, μὰ τὴν ἀλήθεια, ἂν πῆς στοὺς Ἀρβανίτες, πῶς δὲν εἶνε τώρα κ' αὐτὰ ἀρβανίτικα, τοὺς τρώει τὸ δικήν.

Καλὰ λέν, ὁ Θεὸς δὲν ἀφίνει κανένα.

Μιὰ περσμένη Κυριακή, σπ' ἀπόλυμα τῆς Ἐκκλησιᾶς, εἰχτήκε μιὰ ὥρα ἰδέα στοὺς χωριανούς, νὰ τῆς ξανακάνῃ τὸ χωριὸ τὸ σπῖτι τῆς Κυρατάσενας. Βρεῦθηκε κ' ἡ ξυλικὴ πελεκημένη εἰς βουνὸ ἀπὸ τὴν ἄλλη χρονιά, ἔτοιμη γιὰ τὸν Ἀγιοθανάση, τὸ παλὸν ξωκλήσι ποῦ μελετοῦσαν ἀπὸ καιρὸ νὰ μεγαλώσουν. Δυὸ-τρεῖς ἀπ' τοὺς χωριανούς ὅλο καὶ δισταζαν, μὰ πάτησαν ποδάρι οἱ γερόντοι ποῦ εἶχαν συμπαθήσῃ ἀπ' ἐκεῖνες τὴς φρικτῆς ἡμέρας εἰς μικρὰ Τασόπουλα, κ' ἀποφασίστηκε νὰ χτιστῇ τὸ καμένο σπῖτι· ἀπ' τὴν Κοινότητα, ὅπως ἦταν ἀπαράλλαχτο.

«—Τι μεγάλητερη!» Ἐκκλησιὰ θέλετε, φώναζε ὁ Γεροχρήστος ὁ Παπαδήμας, ἀπ' αὐτὸ τὸ Μοναστήρι ποῦ θὰ κάνομε; Θὰ σώσωμε μιὰ φτωγὴ νοικοκυρά, μιὰ χήρα μὲ πέντε παιδιά, ποῦ νὰ τῆς ζήσουν, μὲ κορίτσια τῆς παντριᾶς. Καὶ ὕστερα, γιατί τῆς ἔκαψαν τὸ σπῖτι; Γιατί πῆγε καὶ τὸ παιδί της νὰ πολεμήσῃ γιὰ τὴν πατρίδα του. Ποῖος Θεὸς τὸ θέλει, αὐτό, νὰ μὴ βρῇ σπῖτι σὰ γυρίσῃ ἀπὸ τὸν πόλεμον κ' ἐμεῖς νὰ χαρόμαστε τὴν λευτεριά μας; Ὁ Ἀγιοθανάσης καρτερεῖ, ἡ δυστυχία ὀχι· αὐτὴ μεγαλύνει κατρακυλώντας». Κ' ἐκεῖνοι οἱ χωριανοὶ ποῦ ἦταν πρῶτα ἐνάντιοι, παραδέχτηκαν ὕστερα κ' αὐτοὶ καὶ ξεμολογήθηκαν στοὺς ἄλλους πῶς δὲν τὸ 'καναν ἀπὸ καμμιά κακία γιὰ τὴν Κυρατάσεναν, ποῦ τὴν πονοῦν κ' αὐτοὶ ὅπως ὅλοι, μὰ ὁ ἕνας ποῦ εἶνε κ' ἐπίτροπος τῆς Ἐκκλησιᾶς, ἐσδόθηκε μὴ τοῦ φανερωθῇ ὁ Ἀγιοθανάσης εἰς τὸν ὕπνον του καὶ τὸν μαλώσῃ ὁ ἄλλος, μὲ τὸ νὰ τὸν λέν Ὁ θανάσης, τὸ πῆρε κάπως εἰς φιλότιμο νὰ μὴν ἀφήσῃ ἔτσι ἀπάνω εἰς τὴν σκεψὴ τὸν ἅγιον τοῦ ἀδοθήτον.

Ἔτσι λοιπὸν προχθὲς τὸ Σάββατο-βραδὸ, ἀκούστικες πάλι ἡ φωνὴ τοῦ Δραγάτη ἀπὸ τὸ ἴδιο κατάραχο, ποῦ φώναζε τότες στοὺς χωριανούς νὰ πάρουν τὰ μάτια τους:

— Ἀκούτε, χωριό! Αὐριὸ θὰ κουβαλήσωμε ἀπ' τὸ βουνὸ τὰ ἔβλα γιὰ τὸ σπῖτι τῆς Κυρατάσενας. Ὅσοι ἔχουν μουλάρια, νὰ τὰ στεῖλουν κ' ὅσοι δὲν ἔχουν νὰ ῥοθῶν νὰ βοηθήσουν. Κανένας νὰ μὴ λείψῃ. Τὸ ἕνα χεῖρ νίβει τ' ἄλλο καὶ τὰ δυὸ τὸ πρόσωπο.

Τὴν χτεσινὴ Κυριακή, ἔγινε σωστὸ

πανηγύρι ψηλά στο βουνό. "Όσο και γε-
ρόντοι και μικρά παιδιά, ανέβηκαν κα-
τά βοήθησόν κι' αυτά, καί να τραβήξουν
για το σπίτι της Κυρατάσενας, που είχε
άνεβη κι' αυτή πάνω με τες θυγατέρες
της, και ήταν όλο γέλας χαρές της και για
το σπίτι της που θα ξαναγίνη, και για το
μεγάλο παιδί τον Νικόλα της, που πλη-
γωμένο έλαφρά στην Κρέσνα, της έγραφε
πώς θα έρχονταν να την ιδεί.

Μάννα και θυγατέρες μοίραζαν εκεί ά-
πάνω στα φύλλα, ροδάκινα, μήλα και λε-
φτόκακα στον κόσμο, που τα έφεραν επί-
τηδες για ευχαρίστησι.

Εκεί θυμήθηκαν όλοι τί τράβηξαν
τόν περασμένο χειμώνα.

Της Κυρατάσενας δεν της βγαίνει πού
τες έλεγαν εκεί στο Βόλο «πρόστυχε».

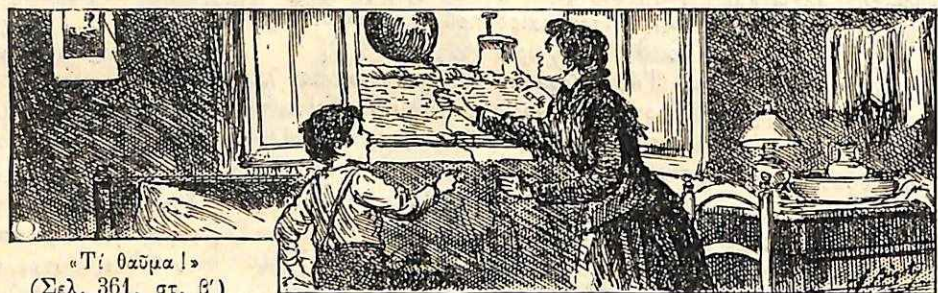
— "Όχι μητέρα, της είπε μια κόρη
της, «πρόστυχε» μ'ες έλεγαν.

— "Όχι αὐτὸ μόν' αὐγοζοῦμι! της ἀ-
πολογήθηκε ἡ Κυρατάσενα.

Ἡ Ρούσκα πάλι, ἡ μικρότερη κο-
πέλα της, εἶνε διαβολισμένη. Αὐτὴ
μολογοῦσε πὼς τὴν πείραζαν τὰ κορί-
τσια τὰ Βολιότικα, γιατί' ἤξεραν πι-
άνο, ξένες γλῶσ-
σες, ζωγραφικὴ,
πλαστικὴ, κι' αὐτὴ
δὲν ἤξερε τίποτε
ἀπ' αὐτά.

— "Εμаса, ἔμα-
σα, ἔλεγε, κόντευα
νὰ σκάσω. Μὰ μέ-
ρα δὲ βέσταξα. Στὴν
πατρίδα μου, τοὺς εἴ-
πα, αἱ Βλάχισσες

«Τί θαύμα!»
(Σελ. 361, στ. β')

μιλῶν δύο γλῶσσες, καὶ τὰ λαλοῦμενα τὰ
παίζουν οἱ γύφιοι. Μὰ πλαστικὴ ξέρου'
ἐμεῖς, νὰ πλάθωμε πῆτες. Καὶ τί χρησι-
μεύουν ὅλα αὐτά; Σκοποῦρες μοναχὰ καὶ
χατομέριες ἀνωφέλητες! Ἐκείνη πού
μαθαίνουμ' ἐμεῖς, ἐκείνη σὰς κάνουν νοι-
κοκυρές. Καὶ τί μαθαίνετ' ἐσεῖς; μ' ἐ-
ρώτησαν. Νὰ τί μαθαίνουμε, τοὺς εἶπα. Ζυ-
μώνουμε, πλάθουμε, μαγειρεύουμε, πλέ-
νομε, σιδερώνουμε, γραίνουμε, γνέθουμε,
ύφαινομε, πλέκομε, ράβουμε. Καὶ πού νὰ
σὰς πῶ καὶ τες ἔξω δουλειές. Κι' ἄλ-
λες ἀκόμα ξέρεις; μου εἶπαν. Ἀκούς
λέει! ξέρω καὶ κλάδο, σκάλο, κάθαρο,
βότανο, φύτεμμα, πότισμα, θέρο, ἁλώ-
νισμα, λειχνισμα...

— Σκαμὸς! φωνάζει ἡ μάννα της,
ξεβγήκες ἐκεῖ στο Βόλο, καὶ παίζει τὸ
στόμα σου σὰν ψαλίδι. Παπαρδέλω!

Καὶ χιμηλώνοντας τὴ φωνή της, ἡ
Ρούσκα ξαναρχίζει:

— Φυλάω καὶ μάλιστα, φυλάω καὶ
κουκοῦλι, βγάζω βούτυρο, ἀρμεγώ, πα-
χνιάζω, φορτώνω...

— Ἐλα ἐσύ, πολὺ ἔσρη καὶ χρυσοχέρα,
της ξαναφωνάζει ἡ μάννα της, ἔλα ἐσύ
πού ξέρεις καὶ φορτώνεις, γιὰ δίπλωσε
τὴ φλοκάτα σου στὸν ὦμο, γιὰ νὰ κατε-

βάσωμε αὐτὸ τὸ μεγάλο ξύλο, αὐτὸ τὸ
βουδὸ κάτω, ἐσύ ἀπ' τὴν μιὰν ἄκρη κι'
ἐγὼ ἀπ' τὴν ἄλλη, καὶ κόντεψε τὴ γλῶσ-
σα σου, καί μένη, νὰ μὴ στὴν ξεριζώσω!

ΦΑΙΔΡΟΣ ΑΔΑΜΑΣ

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΜΠΑΛΛΟΝΑΚΙ

Μιά ἡμέρα ὁ Αἰμίλιος, πτωχὸς φοι-
τητής, εἶπε στὸν φίλο του Μάριο, ζω-
γράφου πτωχὸ σὰν κι' αὐτόν, ἐνῶ περι-
πατοῦσαν μαζὶ:

— Θέλω ν' ἀγοράσω ἓνα λαχεῖο τοῦ
Στόλου.

— Δὲν βαρύνει; εἶπε ὁ Μάριος.
Τὰ λαχεῖα εἶνε μιά ἀπάτη. Δὲν κερδί-
ζει κανεὶς ποτέ.

— Μπορεῖ καὶ νὰ κερδίσω, ἀπήντησε
ὁ Αἰμίλιος. Κι' ἐπειτα γιὰ μιά δρα-
χμὴ δὲν θὰ καταστραφῶ.

— Δὲν μού προσφέρεις καλλιτέρα
μιά μπύρα; Ἐστὶ τοῦλάχιστον θὰ βάλ-
λης τὰ λεπτὰ σου στὸ ἐμπόριον.

— "Όχι. Κάποτε ἔχω τύχη. Θὰ δια-
λέξω ἓναν ἀριθμὸ. Κι' ἂν κερδίσω, θὰ
σοῦ κάμω τραπέζι.

ἐναντίον, μὲ ἀπέτρεπες. Μοῦ ἔλεγες ὅτι...

— Ἐγὼ... ἐγὼ...

— Μάλιστα.

— Δὲν τὸ θυμοῦμαι νὰ σοῦ ἔδωσα
αὐτὴ τὴ κακὴ συμβουλὴ.

— Ἐπειδὴ ἔχεις μνήμην ἀσθενή.

— "Όχι δά, ἀπεκρίθη ὁ Μάριος μὲ
ἀταρξεία. Ἐχω πολὺ δυνατὴ μνήμη. Θυ-
μοῦμαι μάλιστα, ὅτι μού εἶπες τὴν ἡ-
μέρα ἐκείνη: «Ἄν κερδίσω, θὰ μοιρα-

σοῦμε τὸ κέρδος».

— "Ό! αὐτὸ εἶνε πάρα πολὺ, ἀνεφώ-
νησε ὁ Αἰμίλιος. Ποτὲ δὲν ὠμίλησα
ἐστὶ! Ποτὲ δὲν ἔδωσα τέτοια ὑπόσχεσι.

— Σὲ βεβαίονω!...

Ὁ Αἰμίλιος ἦτο καλὸ παιδί. Δὲν
ἤθελε νὰ δειχθῇ στὸν Μάριο αὐστηρὸς
γιὰ τὸ ψεῦδος του καὶ τὸν ἐσυγχώρησε,
γιατὶ ἤξευρε, ὅτι ὁ φίλος του ἦτο πτω-
χὸς καὶ ὑπέφερε πολλὰς στερήσεις.

— Ἀκούσε, τοῦ εἶπε, δὲν θέλω αὐτὸ
τὸ λαχεῖο, πού τὸ εὐνόησε ἡ τύχη, νὰ
γίνῃ ἀφορμὴ φιλονικίας μεταξὺ μας.
Ὁμολόγησε, ὅτι εἶπε ψέμματα. Θὰ τὸ
κάμης γιὰ τὸ συμφέρον σου.

— Ἐ, καλὰ, ἐτραύλισεν ὁ ζωγράφος

ταραγμένος, ὅς πού-
με, ὅτι δὲν εἶχα τὴς
ιδέες μου πολὺ διανυ-
γεῖς τὴν ἡμέρα ἐκεί-
νη καὶ γι' αὐτὸ ἐξη-
γήσα διαφορετικὰ τὰ
λόγια σου. Κράτησε
τὴς πέντε χιλιάδες
σου, φίλε μου, κρά-
τησέ της.

— Προτιμῶ αὐτὴ

τὴν ὁμολογία, πού δὲν στερεῖται ἐπι-
τηδεύτητος. Καὶ τώρα ἂς ἐξέλθωμε.

Ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγα λεπτὰ, οἱ δύο φί-
λοι κατέβαιναν τὴν λεωφόρον Ἀμαλίας.

Ἐξαφν διεστρωθήσαν μ' ἓναν ἐμ-
πορο μπαλλονίων.

Τότε μιά ἰδέα πρωτότυπη ἦλθε στὸν
νοῦν τοῦ Αἰμιλίου. Ἀγόρασε ἓνα κόκ-
κινο μπαλλονάκι.

— Κύττα, σὲ τί παιγνίδια σπαταλᾷς
τὴν περιουσία σου! εἶπε περιποιητικὰ ὁ
Μάριος.

— Ἀφῆσέ με νὰ κάμω αὐτὸ πού θέλω,
ἀπεκρίθη ὁ Αἰμίλιος, καὶ ἀκολούθησέ με.

Ὅταν ἐφθασαί 'ς ἓνα περιβολάκι τοῦ
Ζαππεῖου, ὁ φοιτητής μας ἔβγαλε ἀπὸ
τὴν τσέπη του τὸ λαχεῖο του καὶ ἔγραψε
μ' ἓνα μολυβάκι στὸ περιθώριον αὐτὰς
τὰς λέξεις «Τὸ λαχεῖον αὐτὸ ἐκέρδισε
5.000 δραχμές. Εὐχρημα νὰ πέσῃ σὲ
χέρια ἀνθρώπων τιμίων, πού ἔχουν ἀνάγ-
κην αὐτοῦ τοῦ χρηματικοῦ ποσοῦ περισ-
σότερο ἀπὸ μένα». Ὑπέγραψε τὰς λέξεις
αὐτὰς μὲ τὸ ὄνομά του καὶ ἐσημείωσε
τὴν διεύθυνσί του. Ἐπειτα ἔδωσε τὸ λα-
χεῖο στὸ σχοινάκι τοῦ μπαλλονιοῦ καὶ
ἄφησε τὸ κόκκινο μπαλλονάκι ἐλεύθερο,
ἐνῶ ὁ φίλος του τὸν ἔβλεπε μὲ ἀπορία

— Καθόλου, ἀπήντησεν ὁ Μάριος. Τὸ

καὶ ἀγανάκτησι. Ἡ ἐλαφρὴ μεμβρίνα
ἐπέταξε ψηλὰ καὶ σὲ λίγο ἐξηφανίσθη ἀπὸ
τὰ μάτια τῶν δύο συντρόφων.

— Σ' εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ Μάριος μὲ
ψυχρὴ εἰρωνεία, εἶσαι πολὺ εὐγενής...
Ἄντὶ νὰ μὲ βοηθήσῃς μ' αὐτὴ τὴν ἀπρο-
δόκητη μικρὴ περιουσία σου...

— Συγγνώμην, ἀπήντησεν ὁ Αἰμίλιος,
μὲ τὸ λαχεῖο αὐτὸ χάνεται καὶ καθὲς λό-
γος διχονοίας μεταξὺ μας... Ὅα σοῦ
δῶσω ὅμως τὴς 2.500 δραχμές, πού
ἀντιπροσωπεύουν τὸ ἥμισυ τοῦ κέρδους
μου. Πές τώρα, ὅτι δὲν εἶμαι εὐγενής.

Αὐτὰ τὰ λόγια ἐφάδρυναν ὀλίγο τὸν
Μάριο.

Ἄλλα τὴν ὥρα, πού ἀπεχωρίζετο
ἀπὸ τὸν φίλο του, δὲν μπόρεσε νὰ μὴ
σκεφθῇ. «Εἶνε πολὺ νέος ἀκόμη καὶ δὲν
ἐννοεῖ τὴν ἀξίαν τῶν χρημάτων. Ἄν
ἦτο εἴκοσι χρόνια μεγαλειότερος, δὲν θὰ
ἐσκέπτετο ποτὲ τόσο παράλογα».

Ἐνῶ συνέβαιναν αὐτά, μιά χήρα πτω-
χὴ ἐσφιγγε τὴν ἀγκαλιά της τὸ ἀγα-
πημένο της ἀγοράκι πού ἦτο ἄρρωστο.

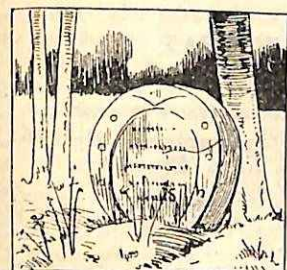
Ἡ χήρα αὐτὴ κατοικοῦσε 'ς ἓνα ἀπὸ
τὰ ἄθλια ἐκεῖνα χαμόσπιτα, πού ἡ εὐ-
τυχία τὰ ἀποφεύγει μὲ φρίκη.

Πρὸ ὀλίγου εἶχε περάσει ὁ γιατρός
καὶ εἶχε πῇ στὴ δυστυχισμένη μητέρα:
σιγὰ-σιγὰ.

— Τὸ παιδάκι σου ἔχει προσβληθῇ
ἐπικινδύνως. Μόνον ὁ καθαρὸς ἀέρας τῆς
ἐξοχῆς μπορεῖ νὰ τὸ σώσῃ.

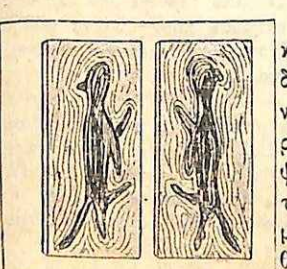
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Περίεργος τάφος

Εἰς τὸ κτῆ-
μα τοῦ λόρδου
Μπρῶντβιλ, εἰς
τὴν Ἀγγλίαν,
ὑπάρχει ὁ τά-
φος τοῦ εὐνοκυ-
μένου του... Ἰπ-
που. Ἡ ἐπι-
τύμβιος πλάξ
ἔχει σχῆμα πε-
τάλου καὶ φέρει ἐπιγραφὴν μὲ τὸ ὄνομα,
τὴν ἡλικίαν καὶ τὴν χρονολογίαν τοῦ
θανάτου τοῦ εὐγενοῦς ζώου.

Ἐν ἀποτύπωμα

Πρηνίζων ἓνα
κορμὸν δένδρου,
διὰ νὰ κάμῃ σα-
νίδα, ἓνας μα-
ραγκὸς ἀνεκάλυ-
ψεν εἰς τὸ ξύλον
τὸ ἀποτύπωμα
μῆς γάτας, κα-
θαρώτατα διακρι-
νόμενον. Φαίνε-

— "Ό, γιατρέ, εἶπε μὲ δάκρυα ἡ μη-
τέρα, πὼς εἶνε δυνατόν νὰ πάω τὸ παιδί
μου στὴν ἐξοχή, ἀφοῦ μὲ τὴν ἐργασία
μου μόλις κατορθώνω ν' ἀγοράζω τὰ
φάρμακα, πού διορίζετε! Πρέπει λοι-
πὸν νὰ κλέψω, νὰ σκοτώσω, γιὰ νὰ τὸ
σώσω;...

Ὁ γιατρός ἔκαμε μιὰν ἀόριστη χειρο-
νομία καὶ ἀπεσύρθη συγκεκινημένος.

Πρὸς τὸ βράδυ, ὁ μικρὸς ἀσθενὴς ἐπέ-
θύμωσε ἓνα κόκκινο μπαλλονάκι. Μὰ πού
νὰ βρεθῇ τὸ μπαλλονάκι; Οἱ ἔμποροι
τῶν μπαλλονίων εἶνε τόσο σπάνιοι στοὺς
ἀποκέντρους δρόμους! Καὶ ἡ πτωχὴ μη-
τέρα ἐτοιμάζετο νὰ κάμῃ πεζὴ ἓνα δρόμο
μακρυνὸ, γιὰ νὰ φέρῃ στὸ μικρὸ της τὸ
παιγνιδάκι, πού ζητοῦσε.

Ἐξαφν ὅμως τὸ παιδάκι ἐκτύπησε
μὲ χαρὰ τὰ χεράκια του.

Ἀπὸ τὸ ἀνιγμένο παράθυρο εἶδε στὸν
οὐρανὸ ἓνα μπαλλονάκι κόκκινο, λίγο
ξεφουσκωμένο, πού κατέβαινε ἀργὰ-ἀργὰ
καὶ σὲ λίγο σταμάτησε ἀπαλὰ στὴν ἄ-
κρη τοῦ παραθύρου.

— Τί θαῦμα! ἀνεφώνησεν ἡ μητέρα
χαρούμενη καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸ μπαλλο-
νάκι. Ὁ οὐρανὸς λοιπὸν θέλησε νὰ μὲ
κάμῃ νὰ πιστεῦσά σου θάματα;

Ἀλλὰ ἡ ἐκπληξίς της δὲν εἶχε τε-
λειώσει ἀκόμη.

Τί εὐτυχία, ὅταν ξεδιπλώσε τὸ πολυ-
τιμο χαρτάκι, πού ἔμοιαζε σὰν παπο-
ράκι, τὸ χαρτάκι αὐτὸ τὸ σταλμένο ἀπ'

τῇ θεῇ Πρόνοια, πού ἀντιπροσώπευε μιὰ
περιουσία καὶ συγχρόνως τὴν υγεία γιὰ
τὸ ἀγαπημένο της μικρὸ, τὸ ἄρρωστο!

Σὲ λίγον καιρὸ ὁ Αἰμίλιος ἔλαβε τὸ
γράμμα αὐτὸ ἀπὸ τὴν Κηρσία.

«Κύριε, δύο φορές ἦλθα νὰ σὰς ἰδῶ
καὶ νὰ σὰς εὐχαριστήσω μὲ τὰ χέρια ἐνω-
μένα γιὰ τὴ μεγάλη σας ἀγαθοεργία,
ἀλλὰ δὲν σὰς ἦύρα. Ἡ θεῖα Πρόνοια
θέλησε, ὥστε τὸ παιδί μου, τὸ καταδι-
κασμένο ἀπὸ τοὺς γιατροὺς, νὰ γίνῃ ὁ
εὐτυχὴς εὐεργετημένος ἀπὸ τὸ λαχεῖο,
πού μὲ τὴν γενναιοδωρίαν ἐγκαταλεί-
ψατε. Βλέπετε, ὅτι ἡ θεῖα Πρόνοια κάνει
μεγάλα πράγματα.

«Κατ' ὅσον νὰ φέρω τὸ ἄρρωστο ἀγορί-
μου στὴν ἐξοχή, ὅπου πρὸς μεγάλην
μου εὐτυχίαν τὸ βλέπω ν' ἀνταναστήσῃ
τὴν υγείαν του ἀπὸ ἡμέρα σὲ ἡμέρα.

Ὁ, κύριε, εἶπε ὁ Θεὸς ν' ἀνταμείψῃ τὴν
ἀγαθὴν σας καρδίαν. Ἐλπίζω, ὅτι γρή-
γορα θὰ ἔχω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σὰς ἰδῶ
καὶ νὰ σὰς φέρω καὶ τὸ παιδάκι, πού
ἀποσπάσας ἀπὸ τὸν θάνατον. Σὰς ἐκ-
φράζω, κύριε, τὴν βαθυτάτην μου εὐγνω-
μοσύνην».

Ὅταν ἐδιάβασε τὴ συγκεκιντικὴ αὐτὴ
ἐπιστολὴ ὁ Αἰμίλιος, αἰσθάνθηκε τὴν
πίθ βλαβερὰ εὐτυχία.

Κι' ὅταν τὴν ἔδειξε στὸν φίλο του,
σὰς βεβαίω, ὅτι καὶ ὁ Μάριος συνεκί-
νήθη καὶ μάλιστα ἐδάκρυσε.

(Alphonse Crozière) ΜΑΡΙΑ ΘΑΛΕΡΟΥ

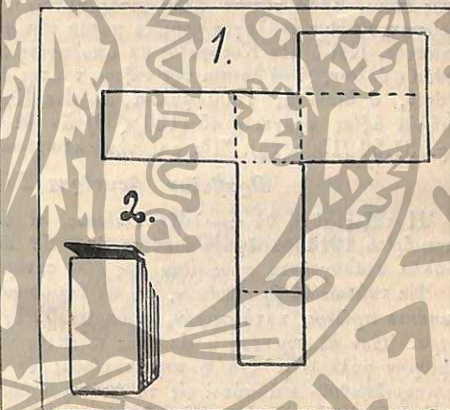
Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

Ἐπανόρθωσις φράσεως

Ἐστάνη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰδεώδους
διὰ καταλλήλου μεταθέσεως τῶν
γρομμάτων τούτων σχηματίσει γινωμικὸν
ἐκ δύο λέξεων:

Α Α Γ Δ Ε Η Μ Ν Ν

Δύσεις τοῦ 43ου φύλλου

β'). Ἰδοὺ πὼς θὰ τακτισθῇ τὸ τεμά-
χιον τοῦ χάρτου, διὰ νὰ σχηματισθῇ τὸ
κουτί. — α'). Ses sœurs,

Χαριτωμένη δεσποινίς

Ἡ χαριτω-
μένη αὐτὴ δε-
σποινίς κατε-
σκευάσθη ἀπὸ
ἓνα πενταετές
κοριτσάκι, τὸ
ὅποιον ἐχρη-
σίστηκεν
ἀπλῶς ἓνα
τριαντάφυλ-

λον, ἓνα μπουμπούκι τριανταφύλλου καὶ
τέσσαρα κοτσάνια τριανταφύλλου. Παρι-
στά χορεύτριαν ἐλαφρὰ καὶ πολὺ ἐπι-
τυχημένην.

ΔΕΚΑΤΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

ΠΡΟΣ ΕΓΓΡΑΦΗΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΚΑΙ ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ ΤΟΥ 1914

ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ ονομάζομεν εἰς τὸν κύκλον μας, τὴν διὰ τῶν ἐνεργειῶν τῶν φίλων μας, ἐγγραφῆν νέων συνδρομητῶν ἢ ἀγοραστῶν. Ἐκεῖνος ποὺ ἐγγράφει ἕνα ἄλλον, κἀμνεῖ πρῶτα καλὸν πρὸς τὸν ἐγγραφόμενον, διότι τὸν κἀμνεῖ νὰ γνωρίσῃ καὶ νὰ πολεμήσῃ τὴν παντοειδῆ ὠφέλειαν τοῦ περιοδικοῦ μας. Δεύτερον, κἀμνεῖ καλὸν πρὸς τὴν Διάπλασιν, διότι συντελεῖ εἰς τὴν αὐξάνειν τῆς κυκλοφορίας τῆς. Τρίτον κἀμνεῖ καλὸν πρὸς τὸν ἑαυτὸν του, διότι γίνεται ἀξίος τῶν τιμῶν καὶ τῶν ἀμοιβῶν τοῦ Διαγωνισμοῦ. Τέταρτον, κἀμνεῖ καλὸν πρὸς ὅλους ἐν γένει, διότι σκοπὸς τοῦ Ξεσπαθώματος εἶνε πάντοτε ἡ βελτίωσις τοῦ περιοδικοῦ μας, τὸ δὲ περιοδικὸν μας ἀπευθύνεται πρὸς ὅλους τοὺς Ἑλληνόπαιδας.

Ποῖος, ἐὰν συλλογισθῇ καὶ σταθμίσῃ τάνωτέρω, δὲν θὰ θελήσῃ νὰ Ξεσπαθώσῃ καὶ δὲν θὰ καταβάλῃ πᾶσαν ἐνέργειαν πρὸς ἐγγραφὴν νέων συνδρομητῶν; Δὲν χρειάζεται τὴν ἀπάντησιν νῦν, ἀλλὰ νὰ διαβάσῃ μὲ μεγάλην προσοχὴν τοὺς ὅρους τοῦ Διαγωνισμοῦ:

ΟΙ ΟΡΟΙ ΤΟΥ 14^{ου} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

Α'. — Ὁ διαγωνισμὸς τοῦ Ξεσπαθώματος εἶνε ἐτήσιος, θὰ λήξῃ τὴν 30 Σεπτεμβρίου 1914 καὶ θὰ περιλάβῃ ὅλους τοὺς μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης θὰ ἔχουν πωλήσῃ φυλλάδια τοῦ 36ου ἔτους, ἢ ἐγγράφῃ νέους συνδρομητὰς ἐτήσιους, ἐξαμηνίους ἢ τριμηνίους.

Β'. — Οἱ ἐγγράφοντες νέους συνδρομητὰς θὰ λογαριάζονται ὡς διαθέσαντες τὸσα φυλλάδια, ὅσα θὰ σταλοῦν ἐν ὅλῳ πρὸς τοὺς ὑπ' αὐτῶν ἐγγραφέντας συνδρομητὰς μέχρι τῆς λήξεως τῆς συνδρομῆς τῶν. (Δηλαδή ὁ ἐγγράφων ἐτήσιον συνδρομητὴν, ὑποτίθεται ὅτι ἐπώλησε 52 φυλλάδια, ὁ ἐγγράφων ἐξαμηνίον, 26 φυλλάδια, ὁ ἐγγράφων τριμηνίον, 13 φυλλάδια, δύο συνδρομητὰς ἐτήσιους, 104 φυλλάδια, κτλ.) Ἐπὶ τῇ βάσει ταύτῃ τὰ βραβεῖα ὁπονεῖται ὡς ἑξῆς:

Βραβεῖον Πρώτης Τάξεως

Τὸ βραβεῖον τοῦτο ὁπονεῖται πρὸς πάντας ὅσοι μέχρι τῆς 30 Σεπτεμβρίου 1914 θὰ ἔχουν διαθέσει, (εἴτε μὲ ἀγοραστὰς, εἴτε μὲ συνδρομητὰς, εἴτε καὶ μὲ τὰ δύο), 530 φυλλάδια καὶ ἄνω, δηλαδή φυλλάδια ἀναλογούντα πρὸς ἐτήσιαν συνδρομὰς περισσότερας τῶν δέκα. Ὅλων τούτων θὰ δημεύσῃ εἰς τὴν «Διάπλασιν» ἢ εἰκὼν, ὁ δὲ διαθέσας τὰ περισσότερα φυλλάδια θὰ ἀνακηρυχθῇ *Κορυφαῖος*, καὶ ἡ εἰκὼν του θὰ δημοσιευθῇ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ συμπλέγματος τῶν ἄλλων εἰς μεγαλύτερον σχῆμα. (Ἀν εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον λάβουν μέρος καὶ Μικροὶ Σύλλογοι ἢ ομάδες συνδρομητῶν ἀπὸ κοινοῦ ἐνεργούντων, τότε ἀνακηρυχθῇ χωριστὰ καὶ *Κορυφαῖος τῶν Ὁμάδων*).

Εἰς τοὺς τυχόντας πρώτης τάξεως Βραβεῖον, πλὴν τῆς δημοσιεύσεως τῶν εἰκόνων τῶν, θὰ σταλοῦν ὡς δῶρον βιβλία, ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ γραφείου μου ἐκδομένων κατ' ἐκλογὴν τοῦ βραβευθέντος (ἦτοι μόνον τὸμοι Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθηκῆς, ἢ συνδρομὴ Διαπλάσεως τοῦ ἐπόμενου ἔτους, ἀλλὰ τίποτε ἄλλο ἐκτὸς αὐτῶν). Ἡ ἀξία τῶν βιβλίων τούτων θὰ εἶνε ἀνάλογος πρὸς τὸ πᾶν τῶν φυλλῶν, τὰ ὅποια διέθεσεν ἕκαστος. Καὶ ὁ μὲν Κορυφαῖος θὰ ὑπολογίσῃ 30 λεπτὰ δι' ἐκάστην δεκάδα φυλλῶν, οἱ δὲ λοιποὶ τῆς τάξεως ταύτης λεπτὰ 25. Παραδείγματος χάριν, ὁ διαθέσας 1500 φυλλάδια, ἂν εἶνε Κορυφαῖος, θὰ παραγγείλῃ βιβλία ἀξίας φράγκων 45 (1500×30) ἂν δὲ εἶνε ἀπὸ τοὺς ἄλλους, φρ. 37,50 (1500×25). Ἴδε καὶ τὴν κατωτέρω Σπουδαίαν Δήλωσιν.

Βραβεῖον Δευτέρας Τάξεως

Ἡ τάξις αὕτῃ θὰ περιλάβῃ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι μέχρι τῆς 30 Σεπτεμβρίου 1914 θὰ ἔχουν διαθέσει ἀπὸ 52 ἕως 520 φυλλάδια, δηλαδή φυλλάδια ἀναλογούντα πρὸς μίαν ἕως δέκα συνδρομὰς.

Ἐκ τούτων θὰ βραβευθῶν, καὶ θὰ δημοσιευθῇ ἡ εἰκὼν τῶν, οἱ εἰκοσιπέντε πρῶτοι, κατὰ σειράν, οἱ ὅποιοι θὰ ἔχουν διαθέσει τὰ περισσότερα. Ἐὰν δὲ συμπλήρῃ ὁ εἰκοστός πέμπτος νὰ ἔχῃ διαθέσει τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν φυλλῶν μ' ἕνα ἢ περισσότερους ἐκ τῶν ἐπομένων, τότε θὰ συμπεριληφθῶν καὶ αὐτοὶ εἰς τὸ Δεύτερον βραβεῖον καὶ θὰ δημοσιευθῇ ἡ εἰκὼν καὶ ὅλων τούτων, ὁποῖόςποτε καὶ ἂν εἶνε.

Καὶ πρὸς τούτους θὰ σταλοῦν βιβλία κατ' ἐκλογὴν τῶν, ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ γραφείου μου ἐκδομένων, μὲ μόνον τὴν διαφοράν, ὅτι ὁ μὲν πρῶτος τῆς τάξεως θὰ ὑπολογίσῃ 25 λεπτὰ δι' ἐκάστην δεκάδα φυλλῶν, οἱ δὲ ἄλλοι λεπτὰ 20. Ἴδε καὶ τὴν κατωτέρω Σπουδαίαν Δήλωσιν.

Ἐπαῖνος

Ἐπαῖνος θὰ ἀπονεμηθῇ πρὸς πάντας τοὺς λοιπούς, καὶ θὰ τοῖς σταλοῦν ὡς δῶρον βιβλία κατ' ἐκλογὴν τῶν, ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ γραφείου μου ἐκδομένων, ἀξίας 15 λεπτῶν δι' ἐκάστην δεκάδα φυλλῶν.

Σπουδαία Δήλωσις:

Τὰ ἀνωτέρω βραβεῖα ἰσχύουν μόνον διὰ τοὺς ἐγγραφόντας συνδρομητὰς. Οἱ Πράκτορες, ἦτοι οἱ διαθέτοντες φυλλάδια εἰς ἀγοραστὰς λαμβάνουν μόνον τὰ 2/3 τοῦ βραβεῖου, διότι αὐτοὶ πωλοῦν φυλλάδια ἔτι πρὸς 20, ἀλλὰ μόνον πρὸς 10 ἢ 15 λεπτὰ. (Παραδείγματος χάριν, ἂν ὁ Κορυφαῖος ὁ διαθέσας 1500 φυλλάδια, διέθεσε τὰ 500 εἰς συνδρομητὰς καὶ τὰ 1000 εἰς ἀγοραστὰς, δὲν θὰ λάβῃ βιβλία ἀξίας 45 φρ. ἀλλὰ μόνον 35.—ἦτοι φρ. 15 διὰ τὰ 500 φυλλάδια τῶν συνδρομητῶν καὶ 20 φρ. διὰ τὰ 1000 φυλλάδια τῶν ἀγοραστῶν.—ἂν δὲ διέθεσε καὶ τὰ 1500 φυλλάδια εἰς ἀγοραστὰς, θὰ λάβῃ βιβλία 30 φρ. μόνον. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ δι' ὅλους τοὺς ἄλλους βραβευθέντας ἢ ἐπαίνεθέντας).

ΟΔΗΓΙΑΙ ΔΙ' ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

1.—Ἐκτὸς τῶν ἐτήσιων συνδρομητῶν, δύναται τις νὰ ἐγγράφῃ καὶ ἐξαμηνίους (ἀντὶ φρ. 4,50 διὰ τὸ Ἑσπερίον, καὶ φρ. γρ. 5,50 διὰ τὸ Ἑξωτερικόν), καὶ συνδρομητὰς τριμηνίους (ἀντὶ φρ. 2,50 διὰ τὸ Ἑσπερίον καὶ φράγκων 3 διὰ τὸ Ἑξωτερικόν). Πᾶσα παραγγελία πρέπει νὰ συνοδεύεται ἀπαραίτητως ὑπὸ τοῦ ἀντίτιμου.

2.—Ἐφ' ὅσον ἐγγράφει τις συνδρομητὰς, πρέπει νὰ στέλλῃ ἐκάστοτε τὰς διευθύνσεις τῶν καὶ τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς τῶν ἄνω ἀναβολῆς, χωρὶς δηλαδὴ νὰ περιμένῃ νὰ ἐγγράφῃ καὶ ἄλλους, διὰ νὰ τοὺς στείλῃ ὅλους μαζί.

3.—Ἐγγραφὴ νέου συνδρομητοῦ, διὰ νὰ λογαριασθῇ ὡς Ξεσπαθώμα, πρέπει δ' ἐγγράφων αὐτὸν νὰ ἔχῃ ἤδη πληρωσῇ τὴν συνδρομὴν του διὰ τὸ ἴδιον ἔτος. Δὲν εἶνε ὅμως ἀνάγκη νὰ ἔχῃ καὶ ψευδώνυμον.

4.—Αἱ ἐγγραφὴ τῶν ἀπόρων λογαριάζονται εἰς τὸ Ξεσπαθώμα. Ἐπίσης θεωρεῖται ὡς Ξεσπαθώμα τοῦ ἐμβάζοντος τὸ ἀντίτιμον συνδρομητοῦ καὶ ἡ ἐντὸς τοῦ ἴδιου ἔτους ἀνανέωσις τριμηνίου ἢ ἐξαμηνίου συνδρομῆς νέου συνδρομητοῦ, ἐγγραφέντος τὸ πρῶτον εἴτε ὑπ' αὐτοῦ εἴτε ὑπ' ἄλλου. (Ἡ ἀπ' εὐθείας ὅμως ἀνανέωσις τῶν τριμηνίων καὶ ἐξαμηνίων δὲν λογαριάζεται εἰς τὸ Ξεσπαθώμα).

5.—Εἰς τὰς κληρώσεις τῶν δώρων τῆς Διαπλάσεως θὰ λάβουν μέρος καὶ οἱ νέοι συνδρομηταί, οἱ ἐγγραφόμενοι διὰ τοῦ Ξεσπαθώματος, κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ Λαχείου.

ΟΔΗΓΙΑΙ ΔΙΑ ΠΡΑΚΤΟΡΑΣ

1.—Πράκτωρ τῆς «Διαπλάσεως» δύναται νὰ γίνῃ πᾶς συνδρομητὴς, ἀναλαμβάνων πώλησιν φυλλαδίων, ἦτοι εὐρίσκων ἀγοραστὰς.

2.—Ἐκαστον φυλλὸν τιμᾶται διὰ τοὺς ἀγοραστὰς τῶν Πρακτόρων 10 λεπτὰ εἰς τὸ Ἑσπερίον καὶ 15 λεπτὰ εἰς τὸ Ἑξωτερικόν.

3.—Τὰ φυλλάδια στέλλονται πρὸς τοὺς Πράκτορας, οἱ ὅποιοι φροντίζουν νὰ ἐισπράττουν τὸ ἀντίτιμον καὶ νὰ μοῦ τὸ στέλλουν. Φύλλον ἀπ' εὐθείας πρὸς ἀγοραστήν δὲν στέλλεται.

4.—Ὁ ἀγοραστὴς οὐδὲν δικαίωμα συνδρομητοῦ χαίρει. Οὐτε ψευδώνυμον δηλαδὴ εἰμυρεῖ νὰ ἔχῃ ἐπὶ πληρωμῇ, οὔτε εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς νὰ λαμβάνῃ μέρος δωρεάν.

5.—Χάριν εὐκολίας, στέλλω πρὸς τοὺς Πράκτορας ἐπὶ πιστώσει φυλλάδιον ἐνός μόνον μηνός. Ἀλλ' ἂν εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνός δὲν μοῦ στείλουν τὸ ἀντίτιμον, πᾶν τὴν περαιτέρω ἀποστολὴν ἄνευ εἰδοποιήσεως, καὶ οὕτε τοὺς συμπεριλαμβανόμενους εἰς τὸν Διαγωνισμὸν ἂν δὲν ἐφοβήσων τὸ γρῶς τῶν, μὲ τὸ δικαίωμα νὰ δημοσιεύσῃ καὶ τὰ ὀνόματά των.—Ἡ πίστωσις τοῦ μηνός ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς σελιφῆς παραγγελίας των. Δηλαδή, ἂν ζητήσων προηγούμενα φυλλάδια τὰς ἀγοραστὰς των, σφείλουν νὰ ἐμβάζουν μαζί μὲ τὴν παραγγελίαν καὶ τὸ ἀντίτιμον, ἄλλως δὲν στέλλονται.

Κανὼν γενικός:—Ἀπαγορεύεται πᾶσα μεταδόσις καὶ μεταγραφὴ Ξεσπαθώματος. Αἰτήσεις συνδρομῆς ἢ Συλλόγων περὶ μεταγραφῆς Ξεσπαθώματος, γενομένης ὑπ' ἄλλου οὐδὲν ὅπου καὶ ἐγγραφέντος ἤδη εἰς τὰ βιβλία μας ἐπ' ὀνόματί του, οὐδὲν ὅπου λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν. Οἱ ἐγγραφόμενοι ἐπομένους συνδρομητὰς ἐν ὀνόματι Συλλόγου, σφείλουν νὰ τὸ δηλώνουν ἐκάστοτε συγχρόνως μὲ τὴν παραγγελίαν των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ “ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ”

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Ἑυριπίδου
τὴν 25ην Σεπτεμβρίου 1913.

ΕΧΕΤΕ δῖκρο, *Βαλκανικὴ Συμμαχία* καὶ *Τέλλε Ἀγρὰ*. Ἡ ὑπ' ἀριθ. 328 «Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ Εἰκόνος» ἐδημοσιεύθη λαυθασιμένη. Εἰς τὸν στίγον δηλαδὴ. «Ὁ Κώστας, ἡ Κατίνα», παρετίθη ἐκ τυπογραφικοῦ λάθους ἕνα καὶ («Ὁ Κώστας καὶ ἡ Κατίνα») τὸ ὅποιον, ἐπειδὴ χωρεῖ ἐκεῖ, ὁ διορθωτὴς, μὴ γνωρίζων τὴν λύσιν, ἄρσεν ἀδιόρθωτον. Ὡστε ἡ λέξις «σῦκα» δὲν σημαίνεται καὶ ἡ «Ἀσκήσις» καταργεῖται. Ὁ Τέλλος Ἀγρὰς βόηκε πῶς λέξιν κέικ (ΚΑΙ Η ΚΑΤΙΝΑ...) «Ε, πάλι καλὰ!..»

Εἰς τὸ γράμμα μᾶς φίλης μου, —περιττὸν τὸν ὀνόματι, —βλέπω γραμμένην τὴν λέξιν ψευδώνυμον ὡς ἐξῆς *ψευδώνυμον*. Καὶ ὅμως, τὸ ἐπιλοιπον γράμμα τῆς δὲν ἔχει καμμίαν σχεδὸν ἀνορθογραφίαν! Πῶς δὲν τὸ ἐξηγήσω αὐτό; Μήπως τὸ ἔκαμε γι' ἄσπετο;

Ἐκαμεινὸν καλὰ, *Δοξασμένη Ρῆνη*, ποῦ μοῦ ξαναστειλες διὰ τὴν Σ. Σ. Σ. πρὶν νὰ ἴδῃς ἀκόμη νὰ σοῦ δημοσιεύσῃ τίποτε. Δὲν πρέπει κανεὶς νὰ πελαγίζεται καὶ νὰ ποιοῦται εὐκόλα, ἀλλὰ νὰ ἐπιμένῃ. Ναί, ἔγωγ θὰ ἤθελα πολὺ νὰ ἠμπορούσα νὰ σὰς ἐπισκεπτομαι δύο φορές τὴν ἑβδομάδα. Ἀλλὰ πῶς νὰ τὸ κατορθώσω; Ναυξήσω τὴν συνδρομὴν ἢ νὰ βασιθῶ εἰς τὸ Ξεσπαθώμα; Ἐπικινδύνα καὶ τὰ δύο...

Μερικοὶ μ' ἐρωτοῦν, ἂν διὰ τὸν Διαγωνισμὸν Δηγήματος θὰ χάμουν περιγραφὴν τῆς εἰκόνος ἢ τῆς θαλασσίας ἐκδρομῆς. Μὰ ὅχι! Δὲν εἶνε Διαγωνισμὸς ἐκδρομῆς ἰδεῶν! Ἐνα διήγημα θὰ ἐμπνευσθῇ ἀπὸ τὴν εἰκόνα. Καὶ φυσικὰ, εἰς κάποιον μέρος τοῦ διηγήματος, θὰ ἐφαρμόζεται ἡ εἰκὼν.

Ἀπὸ τὰ ἱωάννινα ἔλαβα μίαν γριφωδὴ ἐπιστολήν. Εἶνε ἕνας μεγάλος Γρίφος, ὁ ὅποιος πινεὶ δολοκλήρον σελίδα. Ἀλλὰ ποῦ χαίρος νὰ τὸν λύσω! Μόλις εὐκαίρῳ νὰ διαβῶ τὰς ἐπιστολάς ποῦ εἶνε γραμμέναι... κατὰ τὸ σύνηθες. Ὡστε ὅποιος ἔκαμε αὐτὸ τὸ παιχνίδι, νὰ μὴ τὸ ξανακάνῃ, διότι πηγαίνει ῥαμένον.

Πειραχτήριον, ἡ Μαγικὴ Εἰκὼν σου ἐλήφθη, ἀλλ' εἶνε τὸσον κακοσχεδιασμένη, ὥστε δὲν εἰμυρεῖ νὰ δημοσιευθῇ. Ἄν εἶνε ἔτσι καὶ ἡ ἄλλη ποῦ θὰ μοῦ στείλῃς, μὴ λάβῃς τὸν κόπον. Ὅσον διὰ τὴν Ἀπορίαν σου, εἶνε ἄλυτος. Κανενὸς ὁ νοῦς δὲν θὰ ἐπὶ γαίνῃ ἐκεῖ!

Μεγάλη Καρδιά, ὁρᾶν ὅτι ἀντιτάσσεται μὲν περιγράφεις τὴν νοσταλγίαν σου διὰ τὸ σχολεῖον, φέτος ποῦ δὲν πρόκειται νὰ ξαναπᾶς. Ἡ ἐπισκεψίς σου μάλιστα εἰς τὰς διδασκαλίας σου, μὲ συνεκίνησε πολὺ. Ἡ ἐτήσια συνδρομὴ τῶν «Παναθηναίων» διὰ τὸ Ἑξωτερικόν εἶνε 20 φράγκα τῶρα, (ἀντὶ 25) διότι θὰ ἐκδίδονται μίαν φοράν τὸν μῆνα (ἀντὶ δύο.) Ἀπὸ τὰς δύο Ἀπορίας σου, ἡ μία εἶνε πασίγνωστος: τὴν ἄλλην τὴν δημοσιεύω, καὶ ὅποιος τὴν λύσῃ! Λοιπὸν: Mon pere est mere de ma mere. Τί θὰ πῇ αὐτό;

Βίβλ Φάλμπερ, διὰτὶ νὰ μὴ ἀνταλλάσῃς, ἀφοῦ σοῦ προτείνουν; Ἄλλοι, διὰ ν' ἀνταλλάσσουν, προτείνουν αὐτοί. Μοῦ γράφεις, ὅτι ζηλεύεις τοὺς Ἀθηναίους ποῦ λαμβάνουν τὸ φυλλὸν καὶ δὲν Σάββατον, ἐνῷ σοῦ πρέπει νὰ περιμένῃς τὴν Δευτέραν. Μὰ νὰ συλλογίσου. Ἀπὸ Δευτέραν εἰς Δευτέραν δὲν εἶνε τὸ ἴδιον ἀκριβὲς διάστημα ποῦ εἶνε ἀπὸ Σάββατον εἰς Σάββατον;

Τὸ εἶπα μέσα μου, *Φάν*, ὅτι θὰ νομίσης ἦτι σοῦ ἐδημοσίευσαν τὸ διηγηματάκι σου, ἐπειδὴ παρεπονέθης ὅτι δὲν σ' εὐνοεῖ συχνὰ ὁ κληρὸς. Καὶ ὅμως, ὅταν ἔλαβα τὸ γράμμα σου ἐκείνον, τὸ διηγηματάκι σου ἦτο εἰς τὸ τυπογραφεῖον. Παράπονα δὲν ἄκουω, οὔτε κάμνω ἐξαιρέσεις. Ἀπὸ τὸν σωρὸν τῶν ἐγκε-

κρίμενων, τραβῶ κατ' ἐξομῶδα ἐπὶ, ὅπως κομμάτια (ὅποια πιάσῃ τὸ χέρι μου, χωρὶς νὰ ξέρω τίνοις εἶνε,) τὰ ἐπιθεωρῶ διὰ κανένα λάθος, τὰ κατατάσσω καὶ τὰ στέλλω εἰς τὸ τυπογραφεῖον. Ἀπὸ αὐτὰ μπαίνουν ὅσα χωροῦν εἰς τὴν Σελίδα, καὶ ἐνὰ δύο μένον διὰ τὴν ἐπομένην ἑβδομάδα. Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, ἀλλὰ χωριστὰ, γίνεται ἡ κληρώσις τῶν ποιημάτων καὶ τῶν Π. Πνευματῶν.

Σανθὴ Νεράϊδα, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα. Κ' ἐγὼ χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν σου καὶ ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ γράψῃς συχνὰ καὶ νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς ὅλην τὴν κίνησιν.

Χαριτωμένο τὸ γραμματάκι σου, *Μπουμπουλίνα*, μολοντὶ μοῦ γράφεις τόσα δυσάρεστα. Καὶ πρῶτον ὅτι... βαρεθῇς τὸ σχολεῖν (πῶς γίνεται;) δεύτερον, ὅτι πειράξεις τὰ παιδιὰ καὶ τιμωρεῖσαι. Τρίτον, ὅτι βγαίνεις στὸ μάθημα καὶ λῆς ἀνοήσιες... Ἀ, ὅχι! δὲν τὸ πιστεύω! ἄσπετεῖσαι.

Ἀκτίς Χ. δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ περάσῃ πολὺς καιρὸς διὰ νὰ σὲ ἀγαπήσω. Τὸ πρῶτον σου γράμμα μὲ διέθεσεν ἀμέσως καλὰ. Γράφε μοῦ καὶ ἐννοια σου!

Δοξασμένη Ἑλλάς, ἀδύνατον! Τὰ εἶχα ἄλλοτε καὶ ἡναγκάσθην νὰ τὰ καταργήσω, διότι καθημερινῶς ἐγεννῶντο παράπονα καὶ ἀντιζηλῶν. Καὶ ὁ νέος σας Γυμνασιάρχης εἶνε πάρα πολὺ καλὸς. Νὰ ἴδῃς πόσον τὸν ἀγαπήσῃς.

Ὁ διευθυντὴς τῆς «Διαπλάσεως» εὐχαριστεῖ ὅλους ὅσοι τὸν συνελκυσθῶσαν διὰ τὸν ἀνάτον τῆς προσφιλοῦς του ἀδελφῆς.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Λορεά» τοῦ *Δοξασμένου Ρήνου*.—«Στὸ καράδι» τοῦ *Πλοῦρχου Νέμου*.—«Νοσταλγία» τοῦ *Τέλλου Ἀγρὰ*.—Διάφορα τοῦ *Πειραχτήριου*.—«Τὸ καπέλλο μου» τῆς *Γαλήνης*.—«Πυρκαῖα» τῆς *Μπουμπουλίνας*.—«Ἡ ἐπάνοδος» τῆς *Σημαίας* τῆς *Ἀκροπόλεως*.—Διάφορα τοῦ *Πόδου* τῆς *Ρόδου*.—«Ἐνα πανηγύρι» τῆς *Ἑλλάδος* τοῦ *Ρήνα*.—Ἀνέκδοτα καὶ ἄλλα μικρὰ διάφορα διαφόρων.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαίωματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1913. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀόριστον, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια].

Νέα ψευδώνυμα: *Ποικίλισσα τῶν Δολοφόνων*, κ. (Σ. Π.) *Βασίλειος Σατανάδου*, α. (Ζήτω ἡ Νέα Ἑλλάς) *Σανθὴ Νεράϊδα*, κ. (Θ. Ε.) *Ἰστορὸς Ἀράγνης*, κ. (Ε. Κ.) *Μικρὸς Παγαλῆς*, α. (Α. Χ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμῶν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ *Λάρις* τοῦ *Ὁραίου* (0) μὲ *Πανελλήνιον Πόδον*, ἡ *Ἀκακία* —ἡ *Σημαία* τῆς *Ἀκροπόλεως* (0) μὲ *Κρητικοπούλαν*, *Λεσβίαν*, *Ἑλληνοπούλαν*, *Ἀγνὸ Μενεξεδάκι*.—ὁ *Δοξασμένος Ρήνος* (0) μὲ *Μικρὰν Ἀριστοκρατίαν*, *Ἀφελὴ Σανθούλαν*, *Χρυσολίδα*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: *Ἐνα Χιωτάκι* (ἔσται, εὐχαριστῶ) *Γαλήνην* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) καὶ ἐγὼ πρὸς τὸ παρόν, ἡ συγχαίρῃ *Γ. Α. Σούρλαν* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ Ξεσπαθώμα) *Ἀθανάσιον Διάκον* (ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστῶ πολὺ) *Δοξασμένον Δεμίρ-Ἰσάκ* (ἔλαβα τὸ διηγηματάκι σου διὰ τὸν Διαγωνισμὸν, πρῶτο-πρῶτο) *Ἑλληνόπουλον* τοῦ *Αἰῶνος* (βραβεῖα καὶ χάριτες λῦσαν ἔσται) εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις) *Σημαίαν* τῆς *Ἀκροπόλεως* (ἔσται) καλὸν τὸ Παίγνιον, ἀλλὰ δυστυχῶς, κακοσχεδιασμένον) *Λαδωνάϊον* (αἱ παρατηρήσεις ποῦ ἔκαμες εἰς τὸν γραμματοκομιστὴν, δὲν ἦσαν διόλου περιτταί) τὸν ἀντίον πρέπει νὰ τὰς ἐπαναλάβῃς,

διότι τὸ λάθος εἶνε ὅλον ἰδικόν του) *Ἑλληνικὴν Θεότητα* (ὁ κ. Φωκίων Θαλαρὸς εἶνε ὁ μεταφραστὴς τῆς «Ἐραδελφῆς μου» ἂν θέλῃ κανεὶς υποψήσιος νὰ δημοσιεύσῃ καὶ τὴν εἰκόνα του εἰς τὰς Μ. Ἀγγελίας, πληρώνει τὰ ἔξοδα τῆς κατασκευῆς τοῦ κλισεῖ καὶ τῆς δημοσιεύσεως, δὲν ἔχω ἀντίρρησης) *Ἀπελευθερωθὲν Σουλτανάκι* (εὐγὲ! ἔτσι νὰ κυνηγᾷς καὶ νὰ νικᾷς... ὅλα τὰ μαθήματα!) *Ἀτρώμη* τοῦ *Εὐζωνάκι* (ἔχει καλῶς) θὰ πῇ συμφωνῶ μὲ ὅσα μο

486. Αἶνιγμα

Ταχυδρομικὸν χαρτί
Βάρος γίνεται ἐν τῷ ἄμα,
Ἐνα δέλτα μόνον ἂν βγῇ
Καὶ ἂν ἔμῃ ἐνα... γράμμα.

Ἐστάλη ἀπὸ ἑνὸς Χιωτῆ

487. Ἀσθήρ

* * * Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀ-
* * * στερίσκοι διὰ γραμμάτων
* * * οὕτως, ὥστε νάναγινώ-
* * * Ε * * * σκωνται: ὀρίζοντις ἰχθῦς,
* * * καθέτως χώρα τῆς Ἀσια-
* * * τικῆς Τουρκίας, διαγω-
* * * νίως δὲ νῆσος τοῦ Αἰ-
γαίου καὶ Κράτος τῆς Εὐρώπης.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀριστάρχου τοῦ Σαμίου

488. Μαρκὴ Εἰκὼν ἀνευ εἰκόνος

— Μαρίκα, πρόσεχε! αὐτοῦ ποῦ πᾶς, εἶνε
ἐνα ἄγριο ζῷο!
— Τί ζῷο, μπαμπά;
— Μὰ σοῦ τὸ εἶπα!

Ἐστάλη ὑπὸ Μαρίκας Πανταζῆ

489. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 8 3 = Ἀρχαῖος Στρατηγός.
2 6 7 4 = Νῆσος τῆς Ἑλλάδος.
3 8 2 3 4 = Πόλις περσική.
4 1 3 8 3 = Μέρος δενδρόφυτον.
5 4 2 3 = Πλοῖον.
6 8 7 2 = Ὀπλον.
7 8 6 8 5 = Ἀνθος.
8 2 7 4 5 8 3 = Πλανήτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γενναίου Πυροβολητοῦ

490. Τριπλῇ Μεσοστιχίς.

Ἐκ τῶν τριῶν μεσαίων γραμμάτων ἐκά-
στης τῶν κάτωθι λέξεων, τὰ μὲν πρῶτα ἀπο-
τελοῦν ζῶον κερασφόρον, τὰ δεύτερα ἄρχαιον
βασιλέα, κατέρα μέγαλον ἥρωα, καὶ τὰ τρίτα
ἐπιθετον συνδεόμενον συνήθως μὲ τὰ δεσμά.

1, Μέγας Γάλλος φιλόσοφος καὶ ποιητής.
2, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 3, Ἀρχαῖος Ἕλληνας
φιλόσοφος. 4, Μαθηματικὴ Ἐπιστήμη. 5,
Ὁ ἀνήκων εἰς ἐν μοναχικὸν τάγμα περίφη-
μον. συνώνυμον τοῦ ὑποκριτῆς. 6, Ἀριθμός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐν Τούτῳ Νίκα

491. Ἑλληνοσύμφωνον

αἰοιη - αἰοιη - α - α - αἰοιη

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ποιμενικῆς Φλογέρας

492. Γρίφος.

Ω Γῆ! π + οὖν
αἰδ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ροδοπαίου Ἑλληνόπαιδος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 32-33

343. Ὑπερίδης (ὑπέρ, εἰ, δῖς.) — 344. Λέμβος - Λέσβος. — 345. Ἡ φωτιά.

346. Κ Α Ε Ω Ν 347. Ἐνθουμὸς τὰς εὐ-

Τ Ρ Ο Ι Α εργασίας. (Δαμνόμενον

Ε Δ Ε Ν Η ἐκ τῆς ἄνω γραμμῆς

Β Ω Δ Ο Σ ἀνὰ ἐν γράμμα ἀριστε-

Ν Ε Ρ Ω Ν ρόθεν καὶ δεξιόθεν, ἔ-

πειτα ἀναγινώσκοντες τὴν καθέτον ὡς ἔχει,

καὶ τέλος λαμβάνοντες ἀνὰ ἐν γράμμα ἐκατέ-

ρωθεν τοῦ ποδὸς τῆς καθέτου, προχωροῦντες

οὕτω ἐκ τοῦ μέσου πρὸς τὰ ἄκρα τῆς κάτω

γραμμῆς.) — 348-353. Διὰ τοῦ Φ: Κωφός,

ἦφος, φάσις, κυφός, φόνος, ὄφης. — 354.

Κῶς (ΚΩΣτα.) — 355. ΚΥΠΡΟΣ (Κῶνος,

Ὑπάτης, Πύρρος, Ρόδον, Ὀνος, Συκῆ.) —

356. Τὰ δάση εἶνε ὠφέλιμα. — 357. Ἡ ἰαχὺς

ἐν τῇ ἐνώσει (ἱ εἰς χι-ς-ἐν τί ἐν ὡς-ι.)

358. Πισίστρατος (πί, σί, Στράτος) — 359. Σημαία (σύ μὲ α.) — 360. Λάρος - Λάζαρος.

— 361. Γάλα - γαλῆ.

362. Ἀνθρωπος ἀγράμματος ἐξέλον ἀπελέ-

κητο. (Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στήλας, ἐκ τῶν

ἄνω πρὸς τὰ κάτω.) — 363. Ἡ θεία (ἀλφ-

ΘΕΙΑ...) — 364. ΜΑΛΤΑ-ΜΥΣΙΑ (Μα-

κεδονία, Ἀγρίον, Λέσβος, Τάκίτος, Ἀθηνᾶ).

— 365. Κάλλιο πέντε καὶ σὺ γέρι, παρὰ

δέκα καὶ καρτέρι. — 366. Οἱ ἐν Ὀλύμπῳ

Θεοὶ ἦσαν δώδεκα (Ἡ ἐν ὄλῃ - μῶ - θεοὶ εἰς

ἂν - δώδεκα.)

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893)

Τόμοι 11 (οἱ ἐξῆς: 5, 7, 15,

16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23)

πρὸς φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φ.

1, 10 διὰ τὸ Ἐσωτ. καὶ 1, 30 διὰ τὸ Ἐξωτ.

Τόμοι 7 οἱ ἐξῆς: 1, 8, 9, 11, 12,

14, 24, πρὸς φρ. 2, 50 ἕκαστος.

(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος,

4ος, 6ος, 10ος καὶ 13ος ἐξηγητῆθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894 - 1912

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895,

1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τι-

μᾶται: Ἄδετος φρ. 3 — Χρυσόδ. φρ. 6.

Διὰ τὰς Ἐπαρχ. ἄδετος 3, 50, χρυσόδ. 6, 50

Διὰ τὸ Ἐξωτ. » 4, — » 7, —

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900,

1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν

ἕκαστος τιμᾶται ἐλεύθερος ταχυδρ. τελῶν:

Ἄδετος φρ. 7 — Χρυσόδετος φρ. 10.

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1906, ἕως

1912, ὧν ἕκαστος τιμᾶται:

Ἄδετος φρ. 8 — Χρυσόδετος φρ. 10.

ΜΙΚΡΑΙ ΜΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ λέξις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν
λεπτά 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μᾶς λεπτά 5
μόνον μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ
κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος βρος 15
λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγότεραι τῶν 15 πληρο-
νται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος
ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ
ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἑξ-
λέξεις ἀπλᾶς. — Αἱ μὴ συνοδεύονται ὑπὸ τοῦ ἀντι-
τίμου ἀγγελλοῦ δὲν δημοσιεύονται.

Ὅρα νὰ Μολπῇ, Ἀκανία, δέχεσθε ἀνταλ-
λαγὴν καλλονῶν καὶ τοπίων ἐναλλάξ;
Πολυμήχανε Ὀδυσσεῦ, μὲ γνωρίζεις;

Δάτρις τοῦ Ὁραίου. (ΙΓ', 413)

Κατατασσόμενος ὑπὸ τὴν σημαίαν τῆς
«Νέας Ἑλλάδος» προσκαλῶ ἅπαντα
τὸν Σατανίστικον καὶ ἀπολοβήσαν τὸν βασι-
λέα του. — Βασιλεὺς Σατανάδων (ΙΓ', 414)

Demoiselle diplomée donne Cours de
diction et de français aux jeunes
filles à 10 francs par mois. Adresse L. C.
Poste restante. (ΙΓ', 415)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΕΝΩΣΙΣ»

Διορίζεται ἀντιπρόσωπος Ἀλεξανδρεῖας
Νίκος Δ. Γραμματέας — Εὐχα-
ριστίας στὸ Βουνὸ τῆς Μανωλιάσας διὰ
τὰς πολλὰς του ἐνεργείας.

Γραμματεὺς: Πανελλήνιος Πόθος (ΙΓ' 416)

Ἡ «Ἐνωσις» ἐνθουσιωδῶς χαιρετίζει τὴν
ἰδρυσιν τῆς «Νέας Ἑλλάδος». Οἱ
Κύριοι τείνοντες τὸ χέρι στοὺς ἀδελφοὺς
ἠπειρώτας. Ἡ Νίκη εἶνε δική μας. Ὅλο:
ἄσπρο. (ΙΓ', 417)

ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΡΗΓΑ
ΒΟΥΛΓΑΡΟΦΑΓΟΣ ΕΛΛΑΣ

Ὑποψῆριοι τῆς Τριπλῆς Συμμαχίας «Κυ-
νοῦ Κόμματος» «Ἐνώσεως» καὶ «Νέας
Ἑλλάδος».

Ὅλοι τὴν λευκὴν σας ψῆφον στὰ ὄμορφα καὶ
πατριωτικὰ αὐτὰ ψευδώνυμα, τὰ χαραγμένα
στὰ τρισάθρα τῆς καθ' ἑλληνικῆς ψυχῆς.

ΣΤΗΝ «ΕΛΛΑΔΑ ΤΟΥ ΡΗΓΑ»

Οἱ, παῖδιά, ν' ἀσπρίσετε
Τοῦ Ρήγα τὴν Ἑλλάδα
Κι' ὡς ἐκλογεῖς θὰ πάρετε
Βραβεῖα μεγάλα.

Πανελλήνιος Πόθος (ΙΓ', 419)

ΛΑΡΥΓΓΟ-ΩΤΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ

ΜΙΧ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Πλατεία Ὀμονοίας

Ὅδος Δώρου 8α

Ὡραὶ ἐπισκέψεων 10—12 καὶ 3—5

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Βιβλία τεχνικά, μορφωτικὰ καὶ ἡθικά, ἐκδο-
θέντα ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων».

Ὁ «Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης» (60 εἰ-
κόνες) φρ. 6. Χρυσόδ. φρ. 8.

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς,
φρ. 0,60.

Τὸ ὄμμα τοῦ Φθόγου, (20 εἰκό-
νες) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.

Δεύκωμα μικρῶν μυστικῶν,
Ἐκαστὸν τετραδίων φρ. 0,15.

Δέση 7 τετραδίων φρ. 1,—

Δέση 15 τετραδίων φρ. 2,—

Δέση 25 τετραδίων φρ. 3,—

Ἡ Μαρουσία, (24 εἰκόν.) φρ. 3,50.

Χρυσόδ. φρ. 5.

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων (ποιήματα)

φρ. 1,50. Χρυσόδ. φρ. 2,50.

Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Χρυσόδ. φρ. 5.

Παιδικὸι Διάλογοι (Κουρτίδου) Σε-
ρὰ Α' φρ. 1,20. Σερά Β' φρ. 1,20.

Παιδικὸν Θεάτρον (Σενοπούλου)

φρ. 2, χρυσόδετον φρ. 3,50.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομὲς) ἑκα-
στον φρ. 0,50. Χρυσόδετα τὰ 3 ὁμοῦ,

φρ. 2,50.

Πρόας ὁ Νικίον (24 εἰκόνες) φρ.

3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.

Ὁ Πυρειοπώλης (24 εἰκόνες) φρ.

3,50 Χρυσόδ. φρ. 5.

Ὑπὲρ Πατρίδος (35 εἰκόνες) φρ.

3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.

Ὁ Φῶτης. Ἑμμετρον Διήγημα ὑπὸ

Χρ. Σαρατσίδου, φρ. 0,60.